

— Idd meg — mondta részvétellel — ez talán jót tesz . . .

A fehér-tüzes nyári arccoska most zöld volt és lila. Persze, ez a sora.

Ilonka elpirulva s kicsit tanakodón is, föltekintett rá. Honnan tudja? Hát meglátszik rajta? De aztán örült, hogy nem kell bejelentenie. Ha ő is olyan furcsán van vele, más talán nem is örülne?

De elvette a teát, megköszönte és megitta. Jól esett a meleg. A természet az éjszakai esőtől nyirkosan hűvös volt és dermedt. Aggódó. Mintha már a télre gondolna. A villámmal és meleg záporral teli nyári felhők vajjon hova szálltak? Előre mentek dél felé a fecskék elébe? Ott ültek feketében, fehér gallérekjükkal, útrakészen köröskörül a villanydrótokon, a templom sárga falának peremén . . . Zsibongtak. Mennyi sok fecskeanya és kicsi fecske lett egyetlen nyár alatt. És most nagy út előtt állnak és aggódnak.

Éltesné szeretettel nézte őket, amint ment visszafelé a csészével.

Mennyit vállal egy ilyen csöpp madár.

Mért ne vállalná az ember is? Ezt a furcsa csodát, az életet? Hiszen tudja, majd örülnek a fiatalok is, csak most egy kicsit meg vannak rőkönnyödvé. Eleinte ő maga is meg volt. Mindennap nehezebb lesz felnevelni a gyerekeket.

Mégis, szinte megfiatalodott, vitalitás feszítette, rég érzett makacs tetterő. Most majd figyelhet, virraszthat, segíthet, aggódhat . . . aztán örülhet. A nyár a fiataloké volt, a tél az övé lesz. Jó tyúkhuslevest főz majd Ilonkának, finom tésztával . . .

Aztán hirtelen és eltűnődve megállt. — Szegény fiatalok — mosolygott részvétellel és halvány kárörömmel — szegények . . . *Gellért Mária.*

A VERS ÖRÖK MARAD.

*Örök csak egy van s egy van, ami szép:
a vers: a vágy, a káprázat, a kép.*

*A kép a cél, amely után futok,
a kép a sors, mely csak nekem jutott,*

*A kép, amelynek mindent én adok,
— álomban Isten, — színt, árnyalatot.*

*a mágus-távcső, mely az ég felé
vezet, az isten trónusa elé.*

*A kép a szépség, ha szépnek hiszem,
a kép a távol, ha messze viszem,*

*Eltűnik minden, mint a szél, a hó,
csak a kép él, csak a kép a való . . .*

*a kép a csók, ha csókot akarok,
a kép a szárny, ha bővülő karok*

*Minden valóság, járadt, régi, nyers,
meggyógyul tőled, tiszta, égi vers —*

*lehúznak mélyen s lázuk eltetem,
hogyan megmentsem vele a lelkemet . . .*

*s ha elmúlik a csók, bálvány, smaragd:
a vers, a vers, a vers — örök marad!*

Szőke Sándor.